

jeg finder det fornødent at sige. Det er altsaa ingen Hemmelighed, at vi vil stemme for Finansloven, og at vi anbefaler at vedtage Finansloven, som den er, og jeg har heller ikke efter de Udtalelser, der er fremkommet fra andre Partier, Grund til at tro andet, end at ogsaa disse vil tage Finansloven, saaledes som den foreligger.

Jørgen Berthelsen: Alle de tidligere Talere har jo fremsat deres Anskuelse om den finansielle Situation og talt om Besparelser. Jeg hører nu til dem, der ikke tror, at dette med Besparelser vil komme til at betyde ret meget. Vi har jo her i Rigsdagen nedsat en Finanslovkommission, populært kaldet Sparekommissionen, der fremkom med en hel Del Forslag om Besparelser, og der blev ogsaa til at begynde med foretaget nogle Besparelser i Overensstemmelse dermed, men en Del af de Udgifter, der straks blev sparet, er jo egentlig ved at vende tilbage igen, og der er vokset nye frem. Jeg tror egentlig ikke meget paa, at man kan skaffe en finansiell Balance til Veje ved Besparelser. Men paa den anden Side tror jeg — og den Anskuelse har jeg for Resten før fremsat her i Tinget —, at der ligger adskillige af Statens Aktiver hen, som giver næsten slet ingen Indtægt eller i alt Fald alt for ringe Indtægt, og jeg kunde have Lyst til atter i Aar at gentage det og rette en indtrængende Opfordring til den høje Regering om, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa de Aktiver, der navnlig her i København ligger hen, uden at der kommer nogen som helst Indtægt ud af dem. Hvis man tog fat paa en Maade, som kunde tjene Staten bedst, vilde de kunne gøres frugtbringende for Staten og give Staten en betydelig Indtægt.

Hvad angaar Finanslovforslagets øvrige Punkter, vil jeg kun nævne nogle ganske enkelte og skal navnlig tillade mig at rette nogle Henvendelser til den højtærede Trafikminister. Paa Finanslovforslagets § 26 findes opført et Beløb til Privatbaneanlæg i Henhold til Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908, § 9, og der staaar opført, som næsten hvert Aar, 1 Mill. Kr. Men i samme Lovs § 13 staaar en Bestemmelse, som det kunde se ud til, at man har overset. Der staaar nemlig: „Saafremt ikke anderledes fastsættes ved de aarlige Finanslove, anvendes i hvert Finansaar som Statsbidrag til de nævnte Baner kun 1 Mill. Kr., dog at det Beløb, der i et enkelt Finansaar er besparet, kan overføres

til senere Finansaar.“ Ved denne § 13 er der altsaa givet en Mulighed for, at hvis det skulde vise sig, at 1 Mill. Kr. ikke var tilstrækkelig i et Aar, vil Regeringen kunne foreslaa dette Beløb forhøjet paa Finansloven. Nu har jeg søgt Oplysning om de Forhold, og det er blevet mig meddelt, at der efter de Eneretsbevillinger eller Koncessioner, der er givne i Henhold til Loven af 1908, resterer imellem 4 og 5 Mill. Kr. af Statens Bidrag til de Baner, der dels er anlagte og dels er under Anlæg. Jeg synes derfor, at det vilde være rigtigt, at man forhøjede det Beløb, der i Aar er foreslaaet paa § 26, saaledes at man nogenlunde opnaaede Balance med Hensyn til de Udgifter, der har været at afholde i Anledning af de Eneretsbevillinger, der er givne. Jeg ved meget vel, at alt det, der gaar med til Renteudgift til Baner, der er under Anlæg, saavel som senere, regnes med til hele Renteudgiften for Anlægget; men det vil altsaa sige, at disse Baner faar en Renteudgift at slæbe paa i hele deres Levetid, som forøger Aktiekapitalen, og naar man saa ser, at Staten har tilbageholdt 4—5 Mill. Kr., som efter min Opfattelse egentlig burde have været udbetalte til de private Jernbaneanlæg for at spare baade Kommunerne og ikke mindst ogsaa Staten en betydelig Renteudgift, saa synes jeg, at det er naturligt, at Staten udbetaler dette Beløb. Banerne maa nemlig rejse de manglende Penge som Banklaan, som Veksellaan, eller paa anden Maade, og det er givet, at de Penge er alt for dyre, og at det vilde være en betydelig Besparelse, hvis Staten udbetalte et saadant Beløb, saa de kom nogenlunde paa den rigtige Side med Hensyn til de Krav, der er stillede i Henhold til de Eneretsbevillinger, der er givne Privatbanerne. Hvis det var en Privatmand, der styrede sine Anliggender paa den Maade, tror jeg, at han vilde komme galt af Sted, thi den Renteudgift, han vilde faa Aar efter Aar, vilde blive alt for stor. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Minister, at han har sin Opmærksomhed henvendt herpaa. Det er ganske vist noget, der sjældent er sket her i Tinget, at der er stillet Ændringer til Finansloven, saa den er gaaet tilbage til Folketinget igen, men jeg synes, at dette Forhold er af den Besskaffenhed, at Pengene burde bevilges, saa de virkelig kom de Baner til gode, som mangler Pengene og nu maa betale alt for dyre Renter i den Anledning.

I den Betænkning, der blev afgivet af